

XXV.

ВЕЧЕРЯ ВЪ ПЛЪНИШКИ ЛАГЕРЪ.

Врѣме е за вечеря.

Храната е донесена, ала никой не посѣга кжшей да отчупи. Нѣщо ги възпира. Горчивъ е плѣнишкия залѣкъ. Тѣ мълчатъ и великото имъ прѣзрѣние поличава въ тѣхния гаснещъ погледъ. Кой отъ насъ не би прѣдпочелъ бѣлата смъртъ прѣдъ неизвѣстната безкрайностъ на лутане и патила!

.... Нѣщо спира смѣлата мисль: всѣки има по нѣщо съкровено въ гърди. Тамъ подъ ниска стрѣха, край бащино огнище, нѣкой чака... Мнозина чакатъ. За тѣхъ трѣбва да се живѣе.

Образа на омилѣлитѣ възкрѣсва — и отчаянието се провдига, като есенна мѣгла подъ топлитѣ лжчи на изгрѣващо слѣнце... Жаждата за животъ трепва, като утринна зора... И немошна дѣсница откжсва залѣкъ, и сключени челюсти пакъ се раздвижватъ.

Гласътъ на бащиното огнище наддѣлява.
До кога ли?

